

kun paa denne Maade kunne bringe os i Overensstemmelse med Berlinerkonferencens Beslutning. Den der vedtagne Beslutning gik ud paa, at Børn ikke maa anvendes til industriel Virksomhed, før de have opfyldt deres Forpligtelse over for Skolevæsenet, og overhovedet er Hensynet til Skolen med Rette stillet i første Række. Det var det eneste Punkt, hvor våre delegerede toge Afstand under Hensyn til, at Skolepligten hos os er udstrakt længere end i de fleste europæiske Lande. Men derved, at den nu gaar til 14 — eller 13½ Aar, for saa vidt Udskrivning af Skolen har fundet Sted ved denne Alder i Henhold til den ny Skolelov — ere vi paa Højde med de mest vidtgaaende europæiske Lovgivninger paa dette Omraade. Det vil maaske være ærede Medlemmer bekendt, at England i indeværende Aar har gjort et lignende Skridt. Den nævnte Bestemmelse forekommer mig saa overvejende rigtig, at jeg ikke behøver at dvæle længer derved.

Jeg kommer derefter til den anden Gruppe af Personer, om hvilke jeg heller ikke behøver at bruge mange Ord, nemlig unge Mennesker mellem 14 og 18 Aar. Paa dette Punkt har Loven af 1873 haft den Ære saa nogenlunde at gaa i Spidsen. Hvad der nu her bestemmes gaar ikke saa meget ud over, hvad der blev bestemt i 1873, og for saa vidt det gaar videre, tror jeg ikke, der kan rejses Indvendinger derimod. Der er kun et enkelt Punkt, hvor man maaske føler et lille Savn. I Lærlingeloven er det jo bestemt, at Læremesteren, for saa vidt der ved Svendepøven kræves teoretiske Kundskaber, skal give Lærlingen tilstrækkelig Tid til at besøge den tekniske Skole eller et lignende Institut, hvor han kan erhverve teoretiske Kundskaber, og ikke blot det, men Læremesteren skal ogsaa vaaage over, at Lærlingen besøger disse Skoler. Der er jo en Udvikling paa dette Omraade, dels en videre Udvikling af den tekniske Skole, dels de saakaldte Fagskoler, som navnlig ogsaa tage Sigte paa, at unge Mennesker, der ere beskæftigede i Fabrikker, kunne faa den teoretiske Udvikling, de trænge til, og som maaske just for dem er højt fornøden paa Grund af deres ensidige Beskæftigelse.

Jeg kunde tænke mig, at det var ønskeligt paa dette Sted at indføre en Bestemmelse, som sikrede Adgang for unge Mennesker til at besøge saadanne Institutter ogsaa uden for Lærlingetiden, men jeg henstiller kun denne Tanke til Overvejelse.

Jeg kommer saa til det Punkt, som maaske er det vanskeligste og tvivlsomste, og hvorom der vel vil være delte Meninger, nemlig hvorvidt det er rigtigt, at der er truffet Bestemmelser til Beskyttelse for voksne kvindelige Arbejdere, og i alt Fald hvorvidt det er rigtigt, at der gives saadanne Bestemmelser i saa stort Omfang, som det er sket i Forslaget. Jeg skal tillade mig at minde om, at da jeg udtalte mig om dette Punkt i Fjor som Ordfører for Forslagsstillerne til den Dagsorden, som Folketinget tiltraadte, sagde jeg udtrykkelig, at jeg paa nogle Punkter talte paa egne og ikke paa Udvalgets Vegne. Jeg sigtede derved særlig til Kvindespørgsmaalet, fordi jeg tror, at der baade teoretisk kan være og praktisk ogsaa er stor Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt at træffe Bestemmelser til Beskyttelse for voksne Kvinder. Om en Gruppe af Bestemmelser i det nærværende Lovforslag haaber jeg, der ingen Meningsforskel vil være. Det er Bestemmelserne i § 7, hvorved man vil beskærme Barselkvinder. Jeg tilstaar, at jeg ikke finder Formuleringen ganske heldig, uagtet jeg ved, at den stemmer med, hvad man har i andre Landes Love. Jeg har spekuleret en Del over det, men har ikke kunnet faa det ind i min Hjerne, hvorledes man mener at ville give en Beskyttelse før Nedkomsten. Det vil i alt Fald i høj Grad berø paa et Lykketræf. Nu vilde Bestemmelsen jo gøre ikke stor Fortræd, da jo Tiden før og efter Nedkomstperioden sammenlægges, og hvis det ikke lykkes at beskytte Kvinden før Nedkomsten, bliver Beskyttelsesperioden efter Nedkomsten saa meget større. Jeg vilde foretrække, at hele Tiden blev sat til 6 Uger, og at hele Tiden blev lagt efter Nedkomsten. Jeg synes, Bestemmelsen er løjerlig, som den her er affattet, og vil her til gerne føje, at jeg vistnok ikke tager fejl i, at den højtærede Indenrigsminister allerede for temmelig mange Aar siden har udtalt Ønskeligheden af noget, som savnes